

Tinder

Het is drie uur 's middags. Deze septemberdag is een cadeautje. Het is zonnig en nog heerlijk warm. Judith is hard aan het werk. Ze stofzuigt, ze dweilt, ze ruimt op, ze gooit weg en heeft een picknick voorbereid, die inmiddels klaar staat in haar tuin. Het zweet staat op haar voorhoofd. Dit is niets voor haar en nu moet ze nog opschieten ook. Hopelijk is ze net op tijd klaar voor haar date. Nou ja date; een weerzien met een jeugdvriend. Judith kent hem van vroeger, van de middelbare school en dat is inmiddels vijftien jaar geleden. Ze vond hem terug op Tinder en nu heeft ze hem thuis uitgenodigd. Voor een etentje in haar tuin op de laatste zomerdag. Eigenlijk zoekt ze een partner, maar toen ze Jeroen zag, heeft ze hem 'geswiped' en van het één kwam het ander. Ze kent niet veel mensen meer van school en de reünie had ze gemist door haar verblijf in het buitenland. Het leek hen beiden leuk om verhalen van vroeger op te halen.

Haar huis is nou niet bepaald een toonbeeld van opgeruimdheid en dit is een goede stok achter de deur om het eens flink aan te pakken. Nu alleen de douche nog en die kan ze schoonmaken terwijl ze er zelf onder staat. Haar telefoon ligt op de wasbak en geeft een ping geluid. Een app. Dat is hem. Hij is onderweg. Ze maakt een onhandige beweging, glijdt uit en grijpt het douchegordijn voor houvast. Het komt met stang en al naar beneden. Judith draait de kraan dicht en grijpt haar telefoon.

Hij komt niet. Er is iets tussen gekomen. Iets tussen gekomen? Hoezo? Ze hebben weken heen en weer gebeld en geappt en het leek hen beiden leuk, om af te spreken als hij in de buurt was. Ze heeft de lekkerste hapjes gemaakt en de fles bubbelrosé staat in de ijssemmer. Ze zakt terug op de vloer en kijkt naar de scheur in haar douchegordijn. Zou ze die nog kunnen repareren? Nee, natuurlijk niet. Morgen koopt ze een nieuwe. En een nieuwe stang. Die ligt in twee stukken op de grond. Wat raar. Waarom zou Jeroen nu ineens afzeggen? Terwijl Judith opstaat, gaat de deurbel. Nou ja! Hij is er toch. En iets te vroeg. Geen tijd om zich af te drogen. Ze wurmt zich in een zomerjurkje, haar natte lange haar hangt half voor haar gezicht. Ze rent de badkamer uit en maakt natte voetsporen in de gang. Ze ziet een schaduw voor haar voordeur staan. Ze zwaait de deur open en roept lachend: 'Hé, je bent er toch. Waarom stuurde je dan dat appje?' Voor haar staat een gebruinde man. Hij is lang en heeft brede schouders, gestoken in een mouwloos shirt vol verfvlekken. Verrast door deze spontane begroeting haalt hij zijn hand door zijn blonde krullen en kijkt haar verward aan. 'Je verwachtte mij?' Hij haalt zijn andere hand uit z'n valse spijkerbroek en steekt die uit. Judith kijkt hem verbaasd aan. 'Jeroen toch?' zegt ze. Zijn blauwe ogen lachen. 'Nee, ik ben Paul.' Ze voelt zich plotseling erg naakt in haar natte jurkje en op blote voeten. Haar haar drupt op de deurmat. Ze schudt hem aarzelend de hand. Hij is de buurman van twee huizen verder op de hoek. Hij is dit weekend verhuisd. 'Ik wilde eigenlijk vragen of ik een snoeischaar kan lenen, maar het komt denk ik nu niet uit,' zegt hij lachend. 'Nee, niet echt,' antwoordt ze, maar bedenkt zich dan. 'Ach, kom maar binnen.' Ze trekt de deur verder open en loopt voor hem uit door de gang naar de openstaande keukendeur. Ze wijst naar de schuur. 'Daar ligt er vast één. Zoek maar even.' En met die woorden loopt ze terug het huis in en de trap op. In de badkamer overziet ze de puinhoop, pakt een handdoek en draait zich resoluut om. Morgen! Ze wringt zich uit haar natte jurkje, droogt zich af en trekt een andere aan. Judith knijpt het water uit haar haar, schudt het los en loopt weer naar beneden. In

de tuin zit Paul, op de enige tuinstoel die ze heeft en steekt de snoeischaar omhoog. 'Gevonden!' glundert hij. 'Maar ik ga weer gauw, want ik zie dat je bezoek verwacht.' 'Nee, niet meer,' antwoordt ze verdrietig en zakt neer op het picknickkleed. 'Die komt niet.' 'Oh, het spijt me, ik wil mij er verder niet mee bemoeien.' 'Het maakt niet uit,' mompelt ze. 'Nu je er toch bent; wil je een glas rosé?' 'In dat geval; graag!' Hij staat op uit zijn stoel en knielt naast haar neer op het kleed. 'Laat mij die fles dan openen. Dat is wel het minste wat ik doen kan.' Hij ontkurkt de fles, die spontaan begint te bruisen. De vloeistof springt uit de fles en drupt op het kleed. 'Oeps sorry, ik wist niet dat het.....'

'Nee nee, het geeft niet. Het is sparkling rosé.' Ze moet lachen. Ze houdt twee glazen op en Paul schenkt ze vol. 'Nou proost dan maar,' zegt Judith. 'Op je nieuwe huis.' 'Ja proost. Op de kennismaking. En op de laatste zomerdag.' Hij kijkt naar haar glanzende zwarte haar en zou het wel willen aanraken. Om zijn vingers willen winden. Deze mooie alleenstaande vrouw woont zomaar in dezelfde straat!

Judith lacht. 'Op nieuwe burens. Heb je misschien ook trek? Anders heb ik de hapjes allemaal voor niets gemaakt.'

'Ik wil je niet in de weg zitten hè,' zegt Paul enigszins ongemakkelijk. 'Nee hoor. Zo kunnen we meteen kennismaken. Wat een leuke man, denkt ze intussen. 'Ik heb nu alle tijd. Ga zitten. Waar kom je vandaan?'

Paul vertelt. Zijn moeder is onlangs overleden. Ze was lange tijd ziek en hij heeft de laatste jaren voor haar gezorgd. Zijn vrouw kon er niet tegen dat zijn moeder bij hem steeds op de eerste plaats kwam, dus een scheiding was uiteindelijk onvermijdelijk. Nu wil hij een nieuw begin maken. Een nieuw dorp, een nieuwe baan en een nieuw huis. En hij woont al samen. Met de kat van zijn moeder. Hij heet Meneer.

'En komt die ook op het naamplaatje op de deur?' Judith kan het niet laten. Ze voelt zich ineens een stuk vrolijker door deze afleiding. Paul kijkt haar even bevreemd aan. Dan schiet hij ook in de lach. Hij heeft hem door. 'Dat zou ik natuurlijk wel kunnen doen.' Hij heeft een leuke lach. 'En mag ik dan misschien vragen waarom jouw bezoek niet komt?' Judith ligt inmiddels op haar rug, haar hoofd op een kussen. Ze vertelt van haar jeugdvriend, die het heeft laten afweten. 'Wat jammer,' reageert Paul. Maar inwendig is hij blij dat die vriend niet komt opdagen. En dat hij niet eerder een tuin heeft gehad en daarom ook geen snoeischaar. Met haar ogen dicht vertelt ze verder, intussen genietend van de middagzon. Over haar schroom om op een dating app een partner te zoeken. Het toevallig terugvinden van een schoolgenoot. De leuke gesprekken, appjes en nu dan de uitnodiging om te komen picknicken bij haar in de tuin en de afzegging op het allerlaatste moment. Ze doet haar ogen weer open en er ligt een nadenkende uitdrukking op haar gezicht. Paul pakt haar glas en geeft het haar aan. 'Jeroen weet niet wat hij mist,' zegt hij en neemt een slok. Ze kijkt hem aan en denkt: Het moest kennelijk zo zijn. Meneer-Paul en Judith. Ze grinnikt: 'Wie weet.'